

*ἀποῦστεραιά ἢ. ἀπονυστεραιά Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ὕστεραιά.

Τέλος: Ὡς τὴν ἀπονυστεραιά θὰ ἰδῶ γὰρ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς. Ὅλα θὰ τὰ πάρειτε καὶ δὲ θ' ἀπομείνῃ ἐμένα τὴν ἀπονυστεραιά πρᾶμα (τίποτε).

*ἀποῦστεραίας ἐπίρρ. ἀνυστεραίας Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *ὑστεραία θηλ. τοῦ ὑστεραῖος.

Τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους.

*ἀποῦστερινός ἐπιθ. ἀποῦστερινά τά, Κρήτ. ἀποστερ'νά Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ὑστερινός.

1) Πληθ. οὐσ., τὸ τέλος, τὰ τελευταῖα: Τ' ἀποῦστερινά τοῦ ἀνθρώπ' αὐτοῦ θέλω νὰ δῶ τὸ πῶς θὰ καταδήσῃ Κρήτ. Τ' ἀποστερ'νά του νὰ δοῦμε Μάν. 2) Ἐπιρρηματ., κατόπιν Πελοπν. (Μάν.): Ἀποστερ'νά ποῦ θὰ πᾶς - τί εἶπες - τί ἔκαμες; κττ. Ἀποστερ'νά ἤρθανε γελῶντα καὶ τραγουδῶντα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποῦστερα 1.

*ἀποῦστερ'ναίας ἐπίρρ. ἀνυστερ'ναίας Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀπονυστερ'ναίας Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ὑστερ'ναίας < ὑστερινός.

Ἀποῦστερα 1, ὁ ἰδ.

ἀποῦστερο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ὕστερο < ὕστερος.

Τὸ τελευταῖως γινόμενον: Φρ. Ὡς ὅλο δ' ἀποῦστερο (στὸ τέλος).

ἀποφαγγρίζω ἀμάρτ. ἀπονφαγγρίζου Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φαγγρίζω.

Γίνομαι κάτισχνος τοσοῦτον, ὥστε νὰ φαίνωνται τὰ δόντια μου.

*ἀποφαγόπουλλον τό, ἀποφαόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάγει, δι' ὁ ἰδ. ἀποφάει, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - πουλλον.

Μικρὰ ποσότης ὑπολείμματος φαγητοῦ: Ἐρθεν ἡ κοσάρα κ' ἔφαεν τ' ἀποφαόπον τῇ παιδί' (ἤλθεν ἡ ὄρνιθα κτλ.)

ἀποφαγούδι τό, Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Φεν.) κ.ά. ἀπουφαγούδ' Κυδων. ἀποφασούδι Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρουσ.) κ.ά. ἀπουφασούδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποφασούδο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάγει, δι' ὁ ἰδ. ἀποφάει, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούδι.

Συνήθως κατὰ πληθ., ἀποφάει 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἐπῆε κ' ἤφασε ἀπὸ ὅλα τὰ πιάττα κ' ἤκαμε τὸ φαεῖ ὅλο ἀποφασούδια Κρήτ. Ἀποφασούδια τοῦ σκύλλου τοιμποῦν οἱ-δ' ὄρνιθες αὐτόθι.

ἀποφαγούρι τό, ἀμάρτ. ἀποφασούρι Ἡπ. ἀπουφασούρι Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάγει, δι' ὁ ἰδ. ἀποφάει, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούρι.

Συνήθως πληθ., ἀποφάει 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Δὲν τρώου τ' ἀπουφασούρια γώ! Ἀκαρναν.

*ἀπόφαδο τό, ἀδόφαδο Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀδόφαδος ὁ, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φάδι.

1) Τὰ περισσεύματα ἀπὸ τὰ ὑφάδια τὰ ὅποια μένουν εἰς τὸ ἀντίον. 2) Ὑπόλειμμα μαλλίου εἰς τὸ λανάρι τὸ ὅποιον χρησιμοποιεῖται εἰς παρασκευὴν χονδρῶν νήματος.

ἀποφάει τό, ἀποφάγειν Πόντ. (Κερασ.) ἀποφάγει πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) ἀποφάει κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπουφάει βόρ. ἰδιώμ. ἀποφάγει Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀποφάειν Κύπρ. ἀποφάει Ρόδ. ἀπουφάει Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φαεῖ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὑπόλειμμα φαγητοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Δὲν τρώω τ' ἀποφάει ἄλλου-νοῦ. Κάθισαν ἔς τὸ τραπέζι νὰ φάνε τ' ἀποφάγεια. Ἀποφάγεια κί ἀπόματα τοῦ δώσανε κοιν. Τ' ἀποφάει τῇ κάττας - τοῦ πεντικοῦ Τραπ. Ἐν θέλω τὸ φαεῖν σου, γιατί ἐν' ἀποφάειν Κύπρ. Συνών. ἀπογουλάρι, ἀπομεινάρι, ἀποτθαβλούκιν, ἀποφαῖδι, ἀποφαγούδι, ἀποφαγούρι.

2) Τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ Χίος: Ἄσμη.

Ἄν εἶν' ὁ μαῦρος δυνατός, πλακώνεις ἔς τὴν θανή της κί ἂν εἶν' ὁ μαῦρος ἀχαμνός, πλακώνεις ἔς τ' ἀποφάγεια. Συνών. ἀποφαῖσις.

*ἀποφαῖδι τό, ἀπουφαῖδι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάει καὶ τῆς καταλ. - ἰδι.

Ἀποφάει 1, ὁ ἰδ.

*ἀποφαῖζω, ἀποφάζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φαῖζω.

Τελειώνω τὴν παροχὴν τροφῆς εἰς τινα.

ἀποφαίνομαι σύνηθ. ἀποφαίνουμαι Πελοπν. (Βούρ-βουρ. Μάν.) ἀπουφαίνουμι σύνηθ. βόρ. ἰδιώμ. ἀποφαίνομαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἀποφαίνουμι Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μετοχ. ἀποφανόμενος Ρόδ. Τὸ ἀρχ. ἀποφαίνουμαι.

1) Γίνομαι φανερός, φανερώνομαι, ἀποδεικνύομαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Ρόδ. Σκόπ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Σύμ. Σῦρ. Χίος κ.ά.: Ὅλα τὰ καταχώνησαν καὶ δὲν ἀποφάνηκαν διόλου Θήρ. Νὰ μὴν ἀποφανῇς πῶς τὸ ξέρεις Μῆλ. Δὲ θέλω ν' ἀποφανῶ Χίος Βάζει τοῖς ἄλλοι κί αὐτὸς δὲν ἀποφαίνεται Σῦρ. Μὴν ἀποφανῇς πῶς σοῦ τόχω λεῖμένο (εἰπωμένο) Ἀπύρανθ. Αὐτὸς κάτ' τ' δ'λεῖά τ' χουρὶς ν' ἀπουφαίνεται Ἡπ. Αὐτοῦδ' ποτε δὲν ἀπουφαίνεται μὴ ποῖο κόμμα εἶναι Σκόπ. Θυμώνει, μὰ δὲν ἀποφαίνεται Κονίστρ.

β) Κατὰ γ' πρόσωπ., γίνεται αἰσθητόν, κάμνει ἐντύ-πωσιν σύνηθ.: Δὲ μοῦ ἀποφάνηκε ἡ ἀρρώστια - ὁ δρόμος - τὸ ἔξοδο κττ. σύνηθ. Ξοδεύου, μὰ δὲ μοῦ ἀποφαίνεται Ὁρ. Δὲ σ' ἀποφαίνεται ὅσα σταφύλια καὶ νὰ φάς, ἔχει τ' ἀμπέλι Βούρβουρ. Σὰν πάρης λίγο σιτάρι δὲ θ' ἀποφανῇ Σῦρ. Ὅσο νὰ ῥθῃς ἀπὸ τὰ ξένα δὲ θὰ μᾶς ἀποφανῇ ὁ καιρὸς Ἀθῆν. Δὲ μ' ἀπουφάν'κιν πῶς πέρασα Μακεδ. Δὲν ἀπουφαίνεται (ἐπὶ ἐλαττώματος) αὐτόθι. || Φρ. Δὲ μοῦ ἀποφαίνεται (δὲ μὲ νοιάζει) Μάν. γ) Τριτοπροσώπως, γίνεται μετα-βολὴ σκέψεως, γνώμης πολλαχ.: Ἐφυγε καὶ πάλι τοῦ ἀποφάνηκε πολλαχ. || Φρ. Δὲ μ' ἀποφαίνεται μὲ σένα (σὲ ἀνα-γνωρίζω ὡς ὑπαίτιον τῶν γενομένων) Ἀνδρ. 2) Κάμνω ἐπίδειξιν, ἐπιδεικνύομαι Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Σκόπ. κ.ά.: Κάμε ν' ἀποφανῇς κ' ἐσὺ σὰν ἄνθρωπος Θήρ. Ἐνα φουστανάκι θὰ ράψω νὰ τὸ βάλω ν' ἀποφανῶ δὲ καὶ ὡς τὸ ἄμο Ἀπύρανθ. Βάνι σήμερα τὰ ρούχα σ' τὰ καλὰ ν' ἀπου-φανῇς κί σὺ Σκόπ. Μετοχ. ἀποφανόμενος = ὁ ἔχων εὐπρό-σωπον παράστασιν, ὡραῖον ἐξωτερικὸν Ρόδ.: Ἀποφανό-μενον παλληκάρι. Παρὰ Γερμ. ἀποφανόμενος = μεγαλοπρε-πής. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 8,8,13 «τὸ μέντοι τὰ ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν ἀπέσβηκε διὰ τὸ μὴ εἶναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκίμοιεν». Συνών.

ἀποφανεύομαι, ἀποφανίζομαι (ιδ. ἀποφανίζω 2).

3) Φαίνομαι, παρουσιάζομαι Μακεδ. Σῦρ. Χίος: Ν' ἀποφανῆς νὰ σὲ δούμενε Χίος Νὰ ἀποφαίνεσαι πότε πότε Σῦρ. Δὲν ξέρου πῶς μ' ἀπουφάν'κι αὐτὸ τοῦ σπυρὶ Μακεδ.

ἀποφαίνω, ἀποϋφαίνω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν.) ἀποφαίνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος ἀπουφαίνου Λέσβ. 'ποφαίνω Κάρπ. 'πουϋφαίνου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φαίνω.

Τελειώνω τὴν ὕφανσιν τινος ἔνθ' ἄν.: Ἐπόφανα τὸ παννὶ Χίος Δὲ δ' ἀποφαίνεις σήμερα, πολὺ εἶν' ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἀποϋφανε τὸ παννὶ Μάν. || Ἄσμ.

Ἄι το τὸ παντέρημο, τὸ τρισερημασμένο, π' ἀκόμα ἐμένα λίμενε νὰ ῥτω νὰ τὸ ποφάνω Κάρπ.

*ἀποφαῖσις ἡ, ἀπουφαῖσις Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποφαίσι.

Ἀποφάει 2, ὁ ιδ.

ἀποφανᾶτα ἐπίρρ. Σύμ. 'ποφανᾶτα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφανᾶτος.

Ἐπιδεικτικῶς, ὑπερηφάνως: Πορπατεῖ 'ποφανᾶτα.

ἀποφανᾶτος ἐπίθ. Σύμ. 'ποφανᾶτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφαίνομαι καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

1) Ἐπιδεικτικός, ὑπερηφάνος. 2) Μεγαλοπρεπής: Ἐποφανᾶτος πορπατεῖ. Συνών. ἀποφανεμένος (ιδ. ἀποφανεύομαι), ἀποφανισμένος (ιδ. ἀποφανίζω). 3) Μεγαλόσωμος.

ἀποφανεύομαι ἀμάρτ. 'ποφανεύομαι Εὐβ. (Κορίνθ.) Σύμ. 'ποναφεύομαι Σύμ. Μετοχ. ἀποφανεμένος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποφάνεια < ἀποφαίνομαι.

Ἐπιδεικνύομαι, καυχῶμαι ἔνθ' ἄν.: Παροιμ.

Γριὰ κι ἂν 'ποφανεύγεται, | 'ς τ' ἀνήφορον γρωνίζ-ζεται (εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις φαίνεται ἡ πραγματικὴ ἀξία) Σύμ. Συνών. ἀποφαίνομαι 2, ἀποφανίζομαι (ιδ. ἀποφανίζω 2). Μετοχ. 1) Μεγαλοπρεπὴς Κάρπ.: Ἄσμ.

Χριστέ μου, νὰ προνάλ-λασι σεράντ' ἀρματωμένοι νὰ φέρουν τὴν κανακαρζάν, τὴν ἀποφανεμένην (προνάλ-λασι = προέβαλλον, ἀνεφαίνοντο). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποφανᾶτος 2. 2) Ἐπίσημος Κάρπ.: Ἄσμ.

Ὡς εἶν' ἡ πρώτη τοῦ Μαῖου μέρ' ἀποφανεμένη.

ἀποφανίζω Κρήτ. ἀποφανίζου Σκῦρ. Μετοχ. ἀποφανισμένες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποφάνεια < ἀποφαίνομαι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐνεργ. ἐμφανίζω τινὰ μεγαλοπρεπῶς, κάμνω τινὰ νὰ διακριθῇ ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὴ λείψης σου ἀπ' τὸ γάμο, γιατί σου θὰ μᾶς ἀποφανίσῃς Σκῦρ. 2) Μέσ. ἐπιδεικνύομαι, διακρίνομαι Κρήτ.: Ἐδωκε ἓνα χάρισμα κι ἀποφανίστηκε Ἐπῆγε 'ς τὴ χαρὰ κι ἀποφανίστηκε. Συνών. ἀποφαίνομαι 2, ἀποφανεύομαι. Μετοχ. ἀποφανισμένος 1) Ὁ ἔχων ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν μεγαλοπρεπῆ Κρήτ. Σκῦρ.: Ἄσμ.

Θέλω καὶ τὸ καπτόττο μου ψιλὴ τοόχα ραμμένο, μόνο νὰ πάω καὶ ποθές, νὰ μ' ἀποφανισμένος.

Κρήτ.

Θέλω καὶ τὰ σιβάνια μου νὰ 'ναι τσαγαρεμένα, ἃ ἀύχη πάω καὶ ποθές, νὰ 'ν' ἀποφανισμένα

αὐτόθ. Συνών. τῆς μετοχ. ιδ. ἐν λ. ἀποφανᾶτος 2.

2) Ἐπίσημος Σκῦρ.: Πᾶρ' τενα, μωρ' θ' γατέρα, ποῦ 'ναι ἀθροπισμένες τὸ ἀποφανισμένες.

ἀποφάνισι ἡ, Πάρ. 'ποφάνισι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφανίζω.

Ἐπίδειξις ἔνθ' ἄν.: Ἐκάμανε μεγάλη 'ποφάνισι 'ς τὴ χαρὰ Κρήτ. || Παροιμ. φρ.

Ροῦχα μου, τιμὴ μου | καὶ ἀποφάνισί μου

(ἡ εὐπρεπὴς ἐξωτερικὴ παράστασις συντελεῖ εἰς τὴν γένεσιν καλῆς ὑπολήψεως) Πάρ.

ἀποφανισιμαῖος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάνισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιμαῖος.

Ὁ ἔχων καλὴν ἐμφάνισιν, ὁ διακρινόμενος: Ὁ δεῖνα εἶν' ἀποφανισιμαῖος. Ροῦχα ἀποφανισιμαῖα.

ἀπόφασι ἡ, (Ι) κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. ἀπόβασι Χίος (Φλατ.) ἀπέφασι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόφασις. Εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἐπέδρασε καὶ ἡ λογία χρῆσις.

1) Ἐκφρασις ὀριστικῆς γνώμης, κρίσις τελικὴ λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀπόφασι δικαστηρίου - συλλόγου - εταιρείας κτλ. Βγάζω ἀπόφασι. Βγῆκε ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου. Τέτοια ἀπόφασι ἄς ἔλειπε. Τοῦ 'βγαλα ἀπόφασι (κατέφυγα εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτοῦ) κοιν. || Φρ. Παίρνω τὴν ἀπόφασι ἢ τὸ παίρνω ἀπόφασι (ἀποφασίζω τι ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἢ δέχομαί τι ὡς τετελεσμένον γεγονός, ἐξοικειοῦμαι καὶ παύω πλέον ν' ἀσχολοῦμαι μὲ αὐτό. Ἡ φρ. καὶ μεσν. Πβ. Μαρτύριον ὁσίου Χριστοφόρου (Anal. Boll. 1,146) «λαβὼν οὖν ὁ ἅγιος τὴν ἀπόφασιν ἐξῆλθε τοῦ παλατίου». Κάνω τὴν ἀπόφασι (ἀποφασίζω) κοιν. Εὐτάγω τὴν ἀπόφασιν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ.

Κάλλιο μὰ κακὴ φκειάσι | παρὰ μὴ καλὴ ἀπόφασι (ὁ συμβιβασμός ἐστὼ καὶ κακὸς εἶναι πολλάκις προτιμότερος παρὰ μία εὐνοϊκὴ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἥτις ἀπαιτεῖ δαπάνας πολλὰς καὶ προκαλεῖ τὴν μῆνιν τοῦ καταδικαζομένου) ἄγν. τόπ. || Ἄσμ.

Ἐδῶ εἶναι τὰ σημάδια μου, ἐδῶ κ' ἡ ἀπόφασί μου ΝΠολίτ. Ἐκλογ. σ. 113. 2) Τόλμη κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Κάμε τὴν ἀπόφασι καὶ πῆγαινε νὰ δοῦμε τί τρέχει κοιν. Ἀπόφασι χρειγάζεται τὸ κάθα πρᾶμα Δ.Κρήτ. Τρανὸν ἀπόφασιν ἔν' ἀβοῦτο τ' ἐσὸν Χαλδ. 3) Σκέψις, πρόθεσις, σκοπὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἡ ἀπόφασί τους ἦταν νὰ μείνουν ἐδῶ. Μαθαίνει Γαλλικά, γιατί ἔχει ἀπόφασι νὰ πάη 'ς τὴ Γαλλία νὰ σπουδάσῃ κοιν. Ἐχω ἀπόφασιν ὀφέτος νὰ δειμάζω 'ς σὸ χωρίον Χαλδ. Οὐλ' ἐμουν ἓναν ἀπόφασιν ἔχομε αὐτόθ. 4) Ἀπόκρισις, ἀπάντησις Κορσ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 24,2,5 «τὰ ὑπομνήματα περιεῖχε πρὸς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων ἀποφασιν κεφαλαιώδη». Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπολογῇ 2.

ἀπόφασι ἡ, (ΙΙ) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φάσι.

Τὸ τελευταῖον ὑφαινόμενον παννίον.

ἀποφασίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποφασίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποφασίζου Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἀπουφασίζου βόρ. ιδιώμ. 'ποφασίζω Κύπρ. Μέσ. ἀποφασίσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόφασι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Α) Ἐνεργ. 1) Μετὰ ἢ ἄνευ ἀντικ. καὶ σπανίως μέσ., λαμβάνω ἀπόφασιν, καταλήγω εἰς τελικὴν κρίσιν κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Τί ἀποφάσεις νὰ κάμῃς; Ἀποφάσιέ το πᾶ. Ἀποφάσις νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του. Αὐτὸ εἶναι ἀποφασισμένο πᾶ. Ἀποφασίσαμε νὰ ταξιδέψωμε. Μὰ ποῦ τ' ἀποφάσις θὰ πάω. Τὸ παιδί ἀπο-

